

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatele: **Ing. M. W.**, zastoupen Mgr. Vladislavem Jirkou, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské nám. 807/64, Praha 1, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. F. Č., o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 26. 8. 2021, čj. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN, v rozsahu čl. I bodu 16,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy odpůrce ze dne 26. 8. 2021, čj. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN, **bylo** v části čl. I bodu 16 písm. e) ve slovech „nejdéle před 24 hodinami“ **v rozporu se zákonem.**
- II. Ve zbylé části **se návrh zamítá.**
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 21 748 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Vladislava Jirky, Ph.D., advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel se návrhem na zrušení opatření obecné povahy domáhá zrušení čl. I bodu 16 mimořádného opatření odpůrce ze dne 26. 8. 2021, čj. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN. Pro případ, že by v průběhu řízení bylo

mimořádné opatření zrušeno, měl by soud podle navrhovatele vyslovit, že v dané části bylo v rozporu se zákonem. Napadené mimořádné opatření bylo vydáno na základě § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále „zákon o ochraně veřejného zdraví“) a podle § 2 odst. 2 písm. b) až e) a i) zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění covid-19 (dále „pandemický zákon“) k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění covid-19.

[2] Mimořádné opatření stanovilo s účinností od 1. 9. 2021 podmínky pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor (např. provozovny stravovacích a společenských služeb, kosmetických služeb či služeb péče o tělo, provozovny lázeňské a rehabilitační péče, sportoviště, koupaliště zoologické a botanické zahrady, kulturní objekty a veletrhy či prodejní hospodářské výstavy) nebo pro účast na hromadných akcích nebo jiných činnostech (např. účast na tanečních a obdobných akcích, slavnostech, poutích, přehlídkách, oslavách a jiných shromážděních, při nichž dochází ke kumulaci osob, rovněž na koncertech a jiných kulturních představeních jakož i sportovních utkání, kongresů, vzdělávacích akcí a zkoušek v prezenční podobě, dále účast u voleb anebo zasedání orgánu právnické osoby, pokud se jej účastní více než 20 osob), přičemž podle čl. I bodu 16 bylo (zjednodušeně řečeno) vyžadováno:

- a) absolvování RT-PCR vyšetření na přítomnost viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, a to nejdéle před 7 dny,
- b) absolvování rychlého antigenního testu (RAT) na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, a to provedeného zdravotnickým pracovníkem nejdéle před 72 hodinami,
- c) uplynutí nejméně 14 dní od dokončeného očkovacího schématu, a to schváleným léčivým přípravkem,
- d) prodělání laboratorně potvrzeného onemocnění covid-19, jestliže uplynula doba izolace a od prvního pozitivního testu neuplynulo více než 180 dní,
- e) podstoupení RAT na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 určeného pro sebetestování na místě, a to s negativním výsledkem; prokázání podstoupení RAT za dozoru zdravotnického pracovníka prostřednictvím on-line služby nejdéle před 24 hodinami, rovněž s negativním výsledkem potvrzeným poskytovatelem zdravotních služeb, anebo
- f) v případě osoby ve škole nebo školském zařízení doložením čestného prohlášení anebo potvrzením školy o absolvování RAT na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 určeného pro sebetestování nebo povoleného odpůrcem k použití laickou osobou, a to s negativním výsledkem.

[3] Napadené mimořádné opatření bylo s účinností od 13. 9. 2021 změněno mimořádným opatřením odpůrce ze dne 10. 9. 2021 čj. MZDR 14601/2021-24/MIN/KAN, ovšem toliko v částech, které nejsou podaným návrhem dotčeny (proto ani nebylo třeba, aby napadenou část mimořádného opatření soud přezkoumával „ve znění“ uvedeného změnového opatření, jak navrhovatel v návrhu uváděl). Napadené mimořádné opatření následně bylo s účinností od 30. 9. 2021 zrušeno mimořádným opatřením odpůrce ze dne 27. 9. 2021, čj. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN.

II. Obsah návrhu na zrušení mimořádného opatření

[4] Navrhovatel v návrhu nejprve ke své aktivní procesní legitimaci uvedl, že je členem statutárního orgánu několika obchodních korporací a dopadá na něj regulace obsažená v mimořádném opatření. Podstoupil rychlý antigenní test, který mu byl proveden zdravotnickým pracovníkem poskytovatele zdravotních služeb, a to s využitím videohovoru. Považuje za diskriminační, že „doba platnosti“ takového testu je v čl. I bodu 16 písm. e) věta za středníkem mimořádného opatření stanovena jen na 24 hodin, a to ve vztahu k době platnosti shodného antigenního testu dle čl. I bodu 16 písm. b) téhož opatření, u něhož je doba platnosti stanovena na 72 hodin. Takové rozlišování považuje za nelegitimní, diskriminační, neodůvodněné a svévolné. Mimořádné opatření zasahuje do jeho práva vstupovat do vymezených vnitřních a venkovních prostor a účastnit se hromadných akcí a jiných činností včetně práva účastnit se zasedání orgánu obchodní korporace (navrhovatel je mimo jiné místopředsedou představenstva X).

[5] K důvodům návrhu dále uvedl, že v případě antigenního testu (prováděného testováním ze slin) podle čl. I bodu 16 písm. b) i e) věta za středníkem mimořádného opatření je odběr prováděn prakticky stejně. Daný test byl výrobcem navržen tak, aby jej bylo možno využít i jako samotest. Role proškoleného zdravotního pracovníka při provádění testu spočívá v dohledu nad správným postupem testované osoby v souladu s návodem výrobce a následně ve vyhodnocení testu. Navrhovatel nespatřuje žádný legitimní důvod, proč odpůrce v mimořádném opatření zavedl dvě kategorie rychlých antigenních testů. Odpůrce rozdílnou dobu platnosti testů stanovenou v čl. I bod 16 písm. b) a písm. e) věta za středníkem řádně neodůvodnil. Odůvodnění nemůže být založeno na rozlišení, zda pro testování jsou zdravotnickým pracovníkem použity testy určené pro samotestování. I v případě testů „v ordinaci“ se používají testy, které jsou schváleny také pro samotestování. Navrhovatel současně předpokládá, že odpůrce nevycházel z toho, že antigenní rapid testy (RAT) certifikované a schválené pro použití v ČR i dalších členských státech, pokud jsou vhodné (i) pro sebetestování, jsou méně přesné či jinak horší než testy určené (i) pro sebetestování. Z odůvodnění mimořádného opatření neplyne, že by znakem, který by měl důvodně vést k rozlišování antigenních testů, měla být role zdravotnického pracovníka. Ta je při testování ze slin v ordinaci i při videohovoru prakticky shodná. Pokud u použití některých antigenních testů existují rozdíly, lze je eliminovat volbou vhodného antigenního rapid testu a vyhovující variantou jeho použití (v souladu s návodem výrobce), aby je bylo možné využít i v rámci telemedicíny.

[6] Využití on-line služeb navrhovatel navíc pokládá za odpovídající účelu mimořádného opatření. Testovaná osoba se nemusí dostavit na odběrové místo, čímž se snižuje riziko přenosu onemocnění. Úprava, která zbytečně zvyšuje nebezpečí nákazy stanovením diskriminačně krátké doby platnosti testu a nutí navrhovatele podstoupit stejný test v ordinaci či na odběrovém místě, je nezákonná. Poukázal též na dřívější rozsudky NSS, jimiž byla zrušena mimořádná opatření odpůrce, resp. konstatována jejich nezákonnost z důvodu, že neobsahovala důvody pro stanovení různé délky platnosti PCR a antigenních testů (rozsudky ze dne 22. 4. 2021, čj. 6 Ao 11/2021-48, ze dne 29. 6. 2021 čj. 8 Ao 7/2021-44, a ze dne 2. 7. 2021 čj. 9 Ao 8/2021-46). Ani v napadeném mimořádném opatření odpůrce vytýkanou vadu spočívající v neodůvodnění potřebnosti rozdílného

přístupu k různým testům nenapravit, ale ještě ji prohloubil tím, že stanovil různou délku platnosti i mezi jednotlivými druhy antigenního testu. Navrhovatel proto s ohledem na výše uvedené požaduje zrušit čl. I bod 16 napadeného opatření, aby odpůrce mohl přijmout novou nediskriminační úpravu pro vstup do některých prostor a účast na hromadných akcích nebo činnostech, přičemž nechává na úvaze soudu, zda takový závěr spojí i se zrušením ustanovení na čl. I bod 16 odkazujících.

III. Vyjádření odpůrce

[7] Odpůrce ve vyjádření k návrhu předně zpochybnil aktivní procesní legitimaci navrhovatele k napadení celého čl. I bodu 16 mimořádného opatření, protože navrhovatel svou argumentaci založil jen na tvrzeních týkajících se písm. b) a e). K tomu odkázal na usnesení NSS ze dne 17. 9. 2021, čj. 8 Ao 23/2021-51, ve kterém soud neshledal aktivní procesní legitimaci navrhovatele u těch oddělitelných částí mimořádného opatření, které navrhovatel fakticky jen zcela formálně zahrnul do návrhového petitu, ale neuplatnil k nim žádnou argumentaci.

[8] Návrh nepovažuje odpůrce za důvodný. Podle rozsudku ze dne 29. 3. 2011, čj. 6 Ao 7/2010-73, by měl NSS k přezkumu opatření obecné povahy přistupovat zdrženlivě a v rámci testu proporcionality by měl postihovat pouze extrémní případy věcně nesprávných opatření, která jsou jen formálně v souladu se zákonem, nikoliv však případy, kdy v rámci zákona je možné vícero řešení daného problému a soud pouze dospěje k závěru, že lepší by bylo jiné řešení než v dané věci příslušným orgánem přijaté. Odpůrce je vrcholným orgánem ochrany veřejného zdraví, vede krajské hygienické stanice, má k dispozici Státní zdravotní ústav a Ústav zdravotnických informací a statistiky ČR. Situaci ohledně nové a bezprecedentní epidemie je nutné posuzovat komplexně. Odborné poznatky o ní se dynamicky vyvíjí, a informace a podklady, které jsou běžně dostupné pro provedení správního uvážení, za této situace nejsou zcela k dispozici. Veškerá opatření odpůrce činí a) na základě všech dostupných (i když omezených) informací o viru, b) při vědomí, že tyto informace nejsou dostatečné a přesné a že c) není možné čekat na to, až bude prokázáno a jednoznačně doloženo, zda je jedno zvažované opatření lepší než jiné. Při přijímání svých opatření preferuje ochranu života a zdraví osob při současné snaze o co nejmenší omezení chodu společnosti. Princip proporcionality provádí tak, že zhodnotí současný stav šíření onemocnění covid-19 na území ČR. Na základě dostupných skutečností a dostupných vědeckých znalostí pak dojde k odhadu rizika šíření onemocnění na zdraví a životy osob. Pokud je výsledek neuspokojivý, jsou identifikována různá opatření, která by mohla šíření onemocnění zpomalit a zmírnit dopady jeho šíření na zdraví a životy osob. Při volbě vhodných opatření volí odpůrce ty, které v nejvyšší míře zpomalují šíření onemocnění, a zároveň co nejmenším způsobem negativně dopadají na obyvatelstvo a práva osob. Zohledňuje také to, že přijímaná opatření jsou dočasná, kdežto explozivní šíření nákazy by mělo trvalé následky.

[9] K samotným námitkám navrhovatele uvádí, že čl. I bod 16 obsahuje čtyři délky „platnosti“ rychlého antigenního testu. V písm. b) 72 hodin pro osobu, které test provedl zdravotnický pracovník. V písm. e) části věty před středníkem je upraveno sebetestování laickou osobou, která antigenní test podstoupí na místě. V písm. e) části věty za středníkem 24 hodin v případě osoby, která podstoupila antigenní test za dozoru zdravotnického pracovníka prostřednictvím on-line služby. V písm. f) 72 hodin v případě osoby, která

pokračování

absolvovala ve škole nebo školním zařízení antigenní test určený pro sebetestování laickou osobou. Odpůrce dodal, že nastavil různou délku platnosti testu s ohledem na to, kdo v jednotlivých případech test provádí, nikoli s ohledem na to, o jaký test se jedná. Ve všech uvedených případech se jedná o použití rychlých antigenních testů, které odpůrce považuje všechny za stejně spolehlivé vzhledem k tomu, že je jejich uvedení na český trh za tímto účelem regulováno. V případě testu upraveného pod písm. b) jej provádí profesionál – zdravotnický pracovník. Na výsledek se proto pohlíží jako na spolehlivý, protože je test důkladně proveden. Na test provedený na místě dle písm. e) věty před středníkem se hledí jako na nejméně spolehlivý, protože si jej provedl laik a platí jen pro akci či službu následující po jeho provedení. Test podle písm. e) věty za středníkem si provádí opět sám testovaný, ale přes webkameru na něj dohlíží profesionál, který ale test sám neprovádí. Jde tudíž o test, který je spolehlivější než test provedený samotným laikem, ale méně spolehlivý než test provedený profesionálem. Situace upravená v písm. f) se týkala žáků ve školách, kteří byli testováni opakovaně, a výsledek testu byl opětovně potvrzován. Odpůrce se proto neztotožňuje s tím, že by napadené mimořádné opatření navrhovatele diskriminovalo, resp. že by k odlišné délce platnosti nevedly racionální důvody.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[10] Osoba zúčastněná na řízení se k podáním účastníků nevyjádřila, poskytla soudu pouze několikrát aktualizované stanovisko, které je díky četným odkazům na řadu jiných podání a řízení o přezkumu různých mimořádných opatření odpůrce na hranici srozumitelnosti. Jeho podání představuje souhrnnou polemiku s mimořádnými opatřeními vydávanými odpůrcem a způsobem, jakým v rámci řešení epidemie postupuje. Nosným motivem jeho podání je odpor proti zvýhodňování očkovaných osob. Ztotožňuje se s navrhovatelem v tom, že by napadená část mimořádného opatření měla být zrušena. K otázkám, které vymezil navrhovatel ve svém návrhu (tedy k neodůvodněnému rozlišování mezi osobami, které podstoupily rychlý antigenní test), se ale osoba zúčastněná blíže nevyjadřuje. Nejvyšší správní soud proto nepokládá za účelné na tomto místě její rozsáhlá vyjádření rekapitulovat. Ta jsou ostatně shodná se včasným návrhem osoby zúčastněné na zrušení téhož mimořádného opatření, o němž je vedeno pod sp. zn. 8 Ao 31/2021 samostatné řízení.

V. Jednání u soudu

[11] Při jednání u soudu navrhovatel nad rámec písemného návrhu předně reagoval na vyjádření odpůrce. Pokud jde o legitimaci k podání návrhu, poukázal na to, že čl. I bod 16 mimořádného opatření je jedním celkem, přičemž na toto ustanovení odkazuje opatření i v dalších svých bodech. Je tedy dána jeho věcná legitimace v celém rozsahu návrhu. Zdůraznil, že různou „dobu platnosti“ jednotlivých antigenních testů měl odpůrce vysvětlit již v odůvodnění mimořádného opatření, jak požaduje § 3 odst. 2 pandemického zákona, nikoliv důvody nově formulovat až v řízení před soudem. Sám odpůrce ve vyjádření k návrhu potvrdil, že napadené opatření přijal s vědomím, že všechny rychlé antigenní testy s příslušnou certifikací a schválením pro použití v ČR i v jiných členských zemích jsou stejně validní, ať jde o testy určené (i) pro sebetestování či nikoliv. Odpůrcem dodatečně předložené důvody nemohou být rozvinutím jediné věty, kterou v této souvislosti odůvodnění obsahuje a jeho argumentace jde nad rámec odůvodnění mimořádného opatření. Zmiňuje-li odpůrce ve vyjádření „spolehlivost“ testů, tento pojem

se v opatření ani v jeho odůvodnění nevyskytuje. Odpůrce navíc ani touto argumentací nijak nevyvrací námitku nedůvodného rozlišování mezi dohledem a prováděním testu zdravotnickým pracovníkem. Navrhovatel zdůraznil, že test ze slin či ze sputa (*sputum* je obsah dýchacích cest, který byl vykašlán a vyplivnut z dutiny ústní; pozn. NSS) se ve všech podstatných aspektech provádí stejně, ať je testovaná osoba přítomna v ordinaci nebo je použito moderních prostředků tzv. telemedicíny. Proces samoodběru je nenáročný, testy značky New Gene schválené (i) pro samotestování lze bez dopadu na jejich spolehlivost provádět též v běžných podmínkách. I v případě využití videohovoru se jedná o poskytnutí zdravotní služby ve smyslu zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách. Jedná se tedy o úkon diagnostické péče, jehož účelem je zjišťování zdravotního stavu pacienta, přičemž tato zdravotní služba je poskytována k tomu oprávněným zdravotnickým pracovníkem. Nejedná se o „samotest“. Zdravotnický pracovník test vyhodnocuje a nese plnou odpovědnost za jeho správné provedení. Testování jako diagnostický úkon je zdravotní službou, je-li prováděn k tomu oprávněným zdravotnickým pracovníkem, a to bez ohledu na to, zda je při daném úkonu využito prostředku on-line komunikace. Nejedná se o dohled, ale o samotné provádění testu. U testu on-line i v ordinaci odběr vzorků provádí testovaná osoba sama a vyhodnocení vzorku zdravotnický pracovník.

[12] Podle navrhovatele racionalitu důvodů odlišné délky platnosti rychlých antigenních testů zpochybňuje i to, že v případě testu provedeného laickou osobou ve školském zařízení odpůrce stanovil délku platnosti 72 hodin. Sám odpůrce navíc opatřením ze dne 22. 10. 2021, čj. MZDR 14601/2021-26/MIN/KAN, rozlišování mezi tesy prováděnými s využitím (bez využití) on-line služby co do platnosti opustil a stanovil jim stejnou dobu platnosti. Při jednání navrhovatel dále zdůraznil, že testování ze slin nabízejí až stovky odběrných míst a není pravda, že by odběr ze slin byl méně přesný. Různá odběrná místa takový test nabízejí jako zcela rovnocenný. Závěrem navrhovatel zdůraznil, že vysvětlení odpůrce se vzájemně popírají, nejsou srozumitelná a konzistentní.

[13] Odpůrce při jednání u soudu nad rámec písemného vyjádření k návrhu nesouhlasil s tím, že by odůvodnění mimořádného opatření nově nahrazoval. Má za to, že je toliko rozvinul a dovysvětlil. Za podstatné považuje to, kdo test provádí. On-line testování není na stejné úrovni jako testování přímo zdravotnickým pracovníkem, neboť u něj je provádění odběru, manipulace s odebraným materiálem i diagnostika ze své povahy vyšší kvality. Za zásadní odpůrce označil a dále zdůrazňoval kvalitu odběru testovaného materiálu. On-line testování představovalo pouze komplement k dalším opatřením, aktuálně platné opatření již danou problematiku neupravuje, přičemž vyvíjející se poznání se projevuje právě i v postupně přijímaných opatřeních. Jak ukazují existující studie, při on-line testování docházelo k falešným negativitám, a to zejména z důvodu špatného odběru vzorku (samoodběr nemusí být proveden správně např. z důvodu bolestivosti). I v souladu s existujícími doporučeními je nutno samotesty považovat za doplňkové a optimálně by měly být používány u osob asymptomatických. Provádění testu on-line není podle odpůrce zdravotní službou. O tu se jedná pouze tehdy, pokud je odebraný vzorek dopraven do laboratoře a tam zpracován. On-line testy jsou samotestem a nemohou být brány na roveň antigenních testů provedených zdravotníkem, což se musí projevit i v trvání platnosti takového testu.

pokračování

[14] Jde-li o odběr sputa, v němž spočíval test uvedený navrhovatelem (k němuž byl při jednání u soudu proveden důkaz příbalovým letákem z veřejně dostupných webových stránek), ten je podle odpůrce určen pro osoby symptomatické, které skutečně něco vykašlávají, protože zdravý člověk nevykašlává sputum. Odpůrce při jednání u soudu připustil, že se používají i výsledky vyšetření ze slin, víceméně se však od nich ustupuje. Sliny jsou převážně určeny pro velmi orientační hodnocení a pro samotesty. Pokud přijde osoba se symptomy k lékaři do ordinace, ten provede výtěr nosohltanu, případně nechá vykašlávat sputum. I v případě vyšetření ze slin má podle odpůrce význam, pokud je odběr i vyhodnocení provedeno pod přímou kontrolou zdravotníka. Ten nemůže přes obrazovku například říct, zda testovaný v puse sliny dobře nashromáždil, dobře plivnul, nepoužil pro test něčí jinou slinu nebo prostě nějaký jiný materiál. Nemůže za uvedené odpovídat. V současné době skutečně neexistuje ve zdravotnickém systému ČR možnost telemedicínského odběru biologického materiálu, která by doma provedený odběr, byť on-line sledovaný, stavěla na roveň zdravotnického výkonu odběru biologického materiálu anebo vyšetření.

VI. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud se i s ohledem na vyjádření odpůrce zabýval nejprve tím, zda je navrhovatel aktivně procesně legitimován k podání návrhu na zrušení napadené části mimořádného opatření. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. může podat návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části *ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.* Navrhovatel musí „logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, anebo rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2021, čj. 8 Ao 1/2021-133). Aktivní procesní legitimaci může založit i logicky konsekventní tvrzení, že navrhovatel patří do skupiny, která má být mimořádným opatřením diskriminována (viz rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2021, čj. 6 Ao 21/2012-23, ze dne 2. 9. 2021, čj. 9 Ao 13/2021-37, či ze dne 20. 10. 2021, čj. 8 Ao 22/2021-183).

[16] Stěžovatel v nynější věci tvrdí, že se účastní zasedání orgánů právnické osoby a čerpá služby na základě splnění podmínky dle čl. I bodu 16 písm. e) za středníkem mimořádného opatření, přičemž absolvoval rychlý antigenní test za dozoru zdravotnického pracovníka prostřednictvím on-line služby (konfirmační e-mail a potvrzení k návrhu přiložil). Stanovená doba platnosti tohoto testu je podle něj nedůvodně kratší ve vztahu k rychlému antigennímu testu, který provedl zdravotnický pracovník dle čl. I bodu 16 písm. b) opatření. I s ohledem na tvrzení navrhovatele zdůrazněná při jednání u soudu má Nejvyšší správní soud za to, že je na místě aktivní procesní legitimaci navrhovateli přiznat, a to v souladu s návrhem ve vztahu k celému čl. I bodu 16 napadeného opatření, který stanoví podmínky pro vstup do vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích. Právě tyto podmínky jsou totiž podle navrhovatele stanoveny diskriminačně. Ze samotné skutečnosti, že argumentace navrhovatele směřuje především ke stanovení „délky platnosti“ antigenního testu podle písm. e) za středníkem dané části napadeného mimořádného opatření ještě neznamená, že by nebyl aktivně procesně legitimován k napadení celého bodu 16. Odkazuje-li odpůrce v této souvislosti na výše již označené usnesení zdejšího soudu ve věci sp. zn. 8 Ao 23/2021, nelze přehlédnout, že v dané (odkazované) věci navrhovatel

požadoval zrušení několika samostatných částí mimořádného opatření odpůrce, a to včetně těch, jichž se jeho návrhová argumentace ani vzdáleně netýkala (aktivní procesní legitimaci dovozoval z tvrzené nemožnosti využívat služeb a z regulace prodeje zboží, přičemž odpůrcem odkazované závěry soudu se týkaly částí opatření regulujících konání veřejných a soukromých akcí, výkonu shromažďovacího práva či konání voleb a zasedání orgánů právnických osob). Lze tedy uzavřít, že s ohledem na uplatněná tvrzení navrhovatelé svědčí aktivní procesní legitimace k návrhu na zrušení celého čl. I bodu 16.

[17] Vzhledem k tomu, že v dané věci soud též shledal naplnění podmínek řízení, přistoupil vázán rozsahem návrhu a uplatněnými důvody (§ 101d odst. 1 s. ř. s.) k jeho samotnému věcnému přezkumu. Dospěl přitom k závěru, že návrh je z části důvodný.

[18] Podstata argumentace navrhovatele v dané věci spočívá v tom, že jej odpůrce diskriminuje stanovením doby, po kterou se může jako osoba, která podstoupila rychlý antigenní test prostřednictvím on-line služby [podle čl. I. bodu 16 písm. e) za středníkem], účastnit aktivit, resp. využívat služeb stanovených v mimořádném opatření, a to ve vztahu k době platnosti shodného testu dle čl. I. bodu 16 písm. b). Rozlišování mezi „délkou platnosti“ rychlých antigenních testů podle navrhovatele není v mimořádném opatření řádně odůvodněno.

[19] V tomto směru je třeba předeslat, že v samotném textu napadeného mimořádného opatření odpůrce zmiňuje více druhů rychlých antigenních testů, u nichž pak dále zohledňuje okolnosti provedení testování a stanoví různou délku jejich platnosti (v případě negativního výsledku). Čl. I bod 16 písm. b) upravuje absolvování „*rychlého antigenního testu (RAT) ... který provedl zdravotnický pracovník*“, přičemž platnost takového testu je stanovena na 72 hodin. O rychlém antigenním testu (bez dalšího upřesnění či „přívlastku“) hovoří také čl. I bod 16 písm. e) věta za středníkem, který upravuje on-line testování „*za dozoru zdravotnického pracovníka*“ (platnost takového testu je stanovena na 24 hodin). Vedle toho ovšem mimořádné opatření hovoří i o „*rychlém antigenním testu (RAT) ... určeném pro sebetestování (použití laickou osobou)*“. Absolvování takového testu jako podmínky pro vstup do některých prostor či účasti na hromadných akcích je stanoveno v čl. I bodu 16 písm. e) větě před středníkem, kde je upraveno tzv. testování na místě. Takový test je platný jen pro účast na aktivitě bezprostředně navazující na absolvování testu. Čl. I bod 16 písm. f) se pak upravuje „*rychlý antigenní test (RAT) ..., který je určen pro sebetestování nebo povolený Ministerstvem zdravotnictví k použití laickou osobou*“, jenž „*osoba ve škole nebo školském zařízení absolvovala podle jiného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví*“. Platnost takového testu je stanovena na 72 hodin.

[20] V odůvodnění mimořádného opatření odpůrce v této souvislosti pouze jinými slovy opisuje obsah (text) samotného čl. I bodu 16. Rozdílně stanovenou dobu platnosti testů pak výslovně vysvětluje pouze tak, že „*[v] případě on-line provedení antigenního testu je doba platnosti tohoto testu stanovena na 24 hodin a to z důvodu, že jde o test určený pro sebetestování (k použití laickou osobou) provedený v domácím prostředí a nejde o antigenní test provedený zdravotnickým pracovníkem*“ (viz zvláštní část odůvodnění k bodu I/16, str. 28 napadeného opatření). Součástí tohoto odůvodnění není ani odkaz na určitý zdroj, které odůvodnění mimořádného opatření na jiných místech používá. Lze dodat, že ve vztahu k délce platnosti antigenních testů již odůvodnění napadeného opatření nic dalšího neuvádí (a to ani ve své obecné části), přičemž pro účely některých aktivit je obecné pravidlo

pokračování

plynoucí z čl. I bodu 16 speciálně upraveno [zkrácení doby platnosti testu pro osoby, kterým může být umožněn tanec dle bodu 3 vi) či naopak prodloužení platnosti testu pro účastníky pravidelných aktivit v neměnném kolektivu dle bodu 13 mimořádného opatření].

[21] Z výše uvedeného by tedy bylo možno dovozovat, že mimořádné opatření rozlišuje mezi různými druhy rychlého antigenního testu, konkrétně mezi rychlými antigenními testy určenými pro sebetestování a rychlými antigenními testy ostatními („bez přívlastku“). Z citovaného mimořádného opatření a jeho odůvodnění je pak možno dovodit, že rozlišení dob platnosti jednotlivých způsobů antigenního testování má být založeno vedle kritéria, zda jde o test určený (zjednodušeně řečeno) pro sebetestování, též na kritériu, zda jde o test provedený zdravotnickým pracovníkem. Ve vyjádření k návrhu v nyní projednávané věci však k uvedenému rozlišení odpůrce (již v reakci na výhrady formulované návrhovatelem) výslovně upřesnil, že různou dobu platnosti nestanovil s ohledem na to, o jaký druh antigenního testu se jedná, ale s ohledem na to, kdo jej provedl. Všechny druhy testů totiž považuje za stejně spolehlivé. Přestože při jednání u soudu odpůrce opětovně naznačil určité pochybnosti týkající se srovnatelnosti (spolehlivosti) výsledků různých druhů rychlých antigenních testů (především jde-li o samotesty prováděné ze slin), pro nyní projednávanou je především podstatné, že ve shodě s písemným vyjádřením k návrhu v zásadě setrval na kritériu zdůvodňujícím různou délku platnosti testů spočívajícím v tom, kdo rychlý antigenní test provedl. Posouzení tohoto kritéria tedy bude pro rozhodnutí v dané věci určující.

[22] Přes takto vymezený předmět sporu nicméně považuje Nejvyšší správní soud za nutné na tomto místě alespoň stručně poznamenat, že s přihlédnutím k odůvodnění mimořádného opatření a následnému vyjádření odpůrce není zřejmé, proč mimořádné opatření vlastně rozlišovalo mezi různými druhy rychlých antigenních testů. Již tak poměrně komplikovaná úprava se tím totiž stala pro běžného adresáta ještě více nepřehlednou, a to v natolik praktické a podstatné otázce, jakou bylo antigenní testování. Nezbyvá, než nad takovým postupem odpůrce (byť není jádrem sporu nyní projednávané věci) vyslovit politování a podiv. Jde-li pak o další možná kritéria rozlišující délku platnosti různých antigenních testů, lze dodat, že Nejvyšší správní soud se v tomto řízení nezabýval ani hodnocením (mezi účastníky zjevně) sporné otázky (kritéria), zda je provedení on-line testu zdravotní službou ve smyslu zákona o zdravotních službách či nikoliv. Takové kritérium totiž v dané věci neplyne z textu mimořádného opatření ani jeho odůvodnění. Je sice třeba respektovat, že odpůrce může v řízení před soudem ve vyjádření k návrhu dovysvětlit některé dílčí otázky neobsažené v odůvodnění mimořádného opatření. Odpůrce však nemůže zpětně měnit důvody jím vydaného opatření, a to v podstatě jen v závislosti na argumentaci toho či onoho návrhovatele v soudním řízení (viz rozsudek NSS ze dne 2. 9. 2021, čj. 9 Ao 13/2021-36).

[23] Jak již bylo výše uvedeno, kritérium, od něhož odpůrce odvozuje rozlišení různé délky platnosti (negativního) rychlého antigenního testu, a jehož zákonností se Nejvyšší správní soud v tomto řízení zabýval, spočívá v účasti (přímém podílu) zdravotnického pracovníka na testování. V této souvislosti považuje soud za nutné zdůraznit, že k posouzení zákonnosti tohoto kritéria lze v dané věci přistoupit, pouze jde-li o vztah rychlých antigenních testů upravených v čl. I bodu 16 písm. b) na straně jedné (test provedený zdravotnickým pracovníkem), a na straně druhé testů upravených v písm. e)

za středníkem téhož bodu (test provedený za dozoru zdravotnického pracovníka prostřednictvím on-line služby). Je třeba připomenout, že v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je soud vázán důvody návrhu, přičemž navrhovatelem řádně a včas uplatněné důvody míří výlučně k rozdílné době platnosti výše uvedených dvou způsobů testování. Jinak řečeno, za těchto okolností se soud nezabýval tím, zda stanovení doby platnosti rychlého antigenního testu provedeného za on-line dozoru zdravotnického pracovníka dle písm. e) za středníkem je nezákonné (diskriminační) ve vztahu k dalším rychlým antigenním testům, které mimořádné opatření taktéž předpokládá [v písm. e) před středníkem (testování na místě) a v písm. f) (testování ve školách a školských zařízeních)]. Soud si je vědom, že navrhovatel při jednání u soudu zpochybnil racionalitu rozlišení dílky platnosti antigenních testů i s odkazem na testování ve školách (školských zařízeních), nicméně tento návrhový bod je s ohledem na zákonem předvídanou koncentraci řízení nepřipustný (§ 101b odst. 2 s. ř. s.).

[24] Argumentace navrhovatele se v dané věci odvíjí především od nedostatečného odůvodnění napadeného mimořádného opatření. Jde-li o požadavky na odůvodnění mimořádných opatření odpůrce a jeho význam, tím se již Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací praxe opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 4. 2021, čj. 8 Ao 1/2021-133, č. 4187/2021 Sb. NSS). Stejně tak již zdejší soud vysvětlil, že podstatné pro posouzení zákonnosti (tedy předně i přezkoumatelnosti) napadeného mimořádného opatření je, zda „*odpůrcem zvolené řešení má alespoň rámcovou oporu v odůvodnění napadeného mimořádného opatření*“, přičemž „*odpůrce je zároveň v soudním řízení oprávněn předložit další argumenty či podklady, které podporují argumentaci a podklady obsažené již v napadeném mimořádném opatření*“ (rozsudek ze dne 20. 10. 2021, čj. 8 Ao 22/2021-183).

[25] V tomto ohledu považuje Nejvyšší správní soud především za nutné připomenout, že již v původním písemném návrhu upozorňoval navrhovatel především na to, že neshledává rozdíl mezi průběhem testování (včetně odběru vzorku a vyhodnocení testu) v případně rychlých antigenních testů prováděných odběrem slin, ať již jsou provedeny samoodběrem či „v ordinaci“. Je sice pravdou, že sám navrhovatel odkazoval i při jednání u soudu na konkrétní test, který je však prováděn odběrem sputa (*Antigen Detection Kid – New Gene (HangZhou) Bioengineering Co.*, jehož se také týkal příbalový leták provedený k důkazu při jednání u soudu), to však nic nemění na tom, že podstata projednávaného návrhu se týkala právě (také) rychlých antigenních testů prováděných odběrem slin. To, že rychlé antigenní testy bylo možno v době účinnosti napadeného mimořádného opatření provádět i odběrem ze slin a nebylo vyloučeno (odpůrcem regulováno) provádění takového způsobu testování i „v ordinacích“ (tedy provedení testu přímo zdravotnickým pracovníkem), připustil při jednání u soudu i sám odpůrce. Jinak řečeno, soud v dané věci vyšel z toho, že rychlý antigenní test provedený odběrem ze slin mohl být použit jak při on-line testování za dozoru zdravotnického pracovníka tak při testování přímo zdravotnickým pracovníkem.

[26] Výše uvedené považuje soud za podstatné především z toho důvodu, že v obecné rovině lze připustit opodstatněnost odpůrcem zvoleného kritéria odlišení délky platnosti některých rychlých antigenních testů. Pokud by se totiž jednalo o testování za užití rychlých antigenních testů prováděných např. výtěrem z nosohltanu či zmiňovaným odběrem sputa, v jejich případě by bylo možno reprodukovat odůvodnění mimořádného opatření z hlediska přezkoumatelnosti v zásadě akceptovat. V případě zmíněných testů má

pokračování

záměr odpůrce odlišit délku platnosti testu provedeného zdravotníkem na straně jedné a na straně druhé testu provedeného toliko za on-line dozoru zdravotníka zřejmou logiku. Jak přiléhavě odpůrce osvětlil, provedení testu přímo zdravotnickým pracovníkem má význam především z hlediska dozoru nad průběhem testování a možnosti zdravotnického pracovníka aktivně a přímo (osobně) jeho průběh a provedení testu ovlivnit, což může mít význam i pro navazující otázku přesnosti vyhodnocení testu. Pravděpodobnost chybovosti testu (způsobené zejména nesprávným odběrem vzorku např. z důvodu bolestivosti odběru) je z podstaty věci v případě výše uvedených způsobů testování jiná (nižší), než pokud takový test probíhá „samoodběrem“. Jde-li tedy o obecnou použitelnost odpůrcem zvoleného kritéria, soud jej nijak nezpochybňuje, a to zvláště, jde-li o některé druhy rychlých antigenních testů (výtěr nosohltanu, vykašlávání sputa). V tomto ohledu by pak v návaznosti na výše uvedené ani nebylo nutno trvat na tom, aby k vysvětlení významu takto užitého kritéria mimořádné opatření obsahovalo detailní odůvodnění.

[27] Výše uvedená východiska a možnou akceptaci odpůrcem zvoleného kritéria (a jeho odůvodnění) však nelze v nynější věci použít, a to především právě ve vztahu k výše již zmiňovaným rychlým antigenním testům prováděným odběrem ze slin, které navrhopatel v rámci své argumentace opakovaně zdůraznil. U těchto testů totiž není z odůvodnění mimořádného opatření ani z vysvětlení doplněného odpůrcem při jednání u soudu zřejmé, z jakého důvodu je i v tomto případě třeba trvat na odlišení délky platnosti takového testu na základě toho, kým byl proveden. Jinak řečeno, není zřejmé, na základě jakého kritéria odlišnou délku platnosti odpůrce stanovil. Z kritéria, které by v obecné rovině (a v případě některých druhů testů) mohlo i z hlediska požadavků na podrobnost odůvodnění obstát (viz výše), v případě testů prováděných odběrem ze slin nelze bez dalšího vycházet. Vysvětlení odpůrce, pokud jde nesprávné provedení odběru vzorku z nosohltanu či sputa (bolestivost odběru, či nerozeznání sputa) totiž u vyplivnutí obsahu ústní dutiny do zkumavky nemůže být bez dalšího dostatečné a přiléhavé i k tomuto způsobu testování. Jde-li o odpůrcem vyslovené obavy týkající se možné záměny testovaného vzorku (sliny jiné osoby či jiný „materiál“), lze dodat, že ani v tomto směru není zřejmé (a odpůrce to nijak blíže nevysvětlil), jak se liší testování provedené za on-line dozoru a testování přímo v ordinaci. Vizuální kontrola toho, zda testovaná osoba použila vzorek vlastních slin, je totiž nepochybně možné i prostřednictvím on-line dozoru zdravotnického pracovníka. Případně pokud by skutečně reálně hrozilo riziko podvodu, v důsledku čehož by byl výsledek zcela nevypovídající, pak by nebylo namístě zkracovat dobu jeho platnosti, ale takovou formu provedení testu vůbec nepřipustit.

[28] K tomu, aby soud mohl uzavřít, zda je důvodná námitka diskriminace navrhopatele [jako osoby, která absolvovala rychlý antigenní podle čl. I bodu 16 písm. e) za středníkem mimořádného opatření], bylo třeba nejprve vyjasnit, zda lze zdůvodnění odpůrce považovat za dostatečné, resp. zda je z něj zřejmé kritérium, na základě něhož odpůrce „favorizuje“ rychlý antigenní test podle čl. I bodu 16 písm. b) mimořádného opatření. Existence takového kritéria a jeho dostatečné osvětlení odpůrcem (případně i v řízení před soudem) je předpokladem posouzení (ne)rovnatelnosti posuzovaných situací v rámci tzv. diskriminačního testu (srov. též např. již výše označený rozsudek zdejšího soudu čj. 8 Ao 22/2021-183). Z důvodu již výše uvedených však v nyní projednávané věci takový předpoklad naplněn není (k požadavkům na podobu odůvodnění, jde-li o rozlišování mezi různými testy, viz též navrhopatelem citované a výše již označené rozsudky čj. 6 Ao 11/2021-48, bod [91], čj. 8 Ao 7/2021-44, bod [93]). Je třeba připustit, že odůvodnění

mimořádného opatření v nyní projednávané věci se odlišuje od zdůvodnění mimořádných opatření, jimž se soud zabýval v naposledy citovaných věcech, a to nejen z důvodu, že zde již nejde o rozlišování mezi délkou platnosti RT-PCR testů a testů antigenních. V nynější věci především v návaznosti na samotné odůvodnění mimořádného opatření upřesněné ve vyjádření odpůrce v řízení před soudem a při soudním jednání lze dovodit, jaké kritérium odlišující délku platnosti testu provedeného on-line a testu provedeného zdravotnickým pracovníkem odpůrce zvolil (toto kritérium ostatně plyne ze samotného vymezení a označení tohoto testu). Pokud však jde o bližší vysvětlení odlišností obou testů, srovnání významu role zdravotnického pracovníka při provádění testu on-line či osobně „v ordinaci“ a především určení délky jejich platnosti, zde již z odůvodnění napadeného opatření nic bližšího neplyne, a to (jak již bylo zmíněno výše) např. ani z odkazu na nějaký zdroj či podklad. V takové podobě tedy bez dalšího nemůže obstát. Lze tedy dát za pravdu navrhovateli v tom, že i v nyní projednávaném případě je třeba trvat na tom, aby odpůrce důvody odlišného přístupu k oběma testům a kritérium odlišující délku jejich platnosti blíže odůvodnil. Měl by tak učinit „alespoň v základu“. Soudu nepřísluší za odpůrce domýšlet důvody, které jej k přijetí regulace vedly, pokud odpůrcem uváděné důvody zjevně nejsou dostatečné

[29] Je třeba zdůraznit, že výše uvedeným Nejvyšší správní soud nikterak nebrání odpůrci, aby pro případ prokazování bezinfekčnosti na základě testu na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2 stanovil v návaznosti na jasná, srozumitelná a především alespoň v základu zdůvodněná kritéria odlišnou dobu jejich platnosti, a to i s přihlédnutím k okolnostem provedení testu (kdo test provádí). Není samozřejmě vyloučeno ani to, aby odpůrce stanovil délku platnosti rychlých antigenních testů v závislosti na tom, o jaký druh testu se jedná. Odpůrcem zvolené řešení však musí mít v takovém případě oporu v odůvodnění, a to alespoň v takové, míře že je pak bude možno v rámci případného soudního řízení rozvinout a v návaznosti na uplatněné námitky dovysvětlit. To však v uvedené věci není splněno, neboť samotný text příslušných ustanovení mimořádného opatření, jeho odůvodnění ani vyjádření odpůrce (vysvětlení u soudního jednání) nedávají odpověď na otázku, na základě čeho odpůrce stanovil různou délku platnosti antigenních testů. Aniž by přitom takové důvody byly zřejmé, nemůže se soud zabývat tím, zda z hlediska zákonnosti ob stojí, resp. zda jsou podmínky využitelnosti (doby platnosti) různě provedených testů nastaveny diskriminačně či nikoliv.

VII. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že návrh je důvodný, a to pokud jde část mimořádného opatření [čl. I bod 16 písm. e) a slova „nejdéle před 24 hodinami“ (viz výrok I. tohoto rozsudku)]. Vzhledem ke zrušení mimořádného opatření v průběhu řízení a s ohledem na § 13 odst. 4 pandemického zákona soud vyslovil, že mimořádné opatření bylo v dané části v rozporu se zákonem. Pokud jde o zbylou část napadeného opatření, jejíž zrušení se navrhovatel taktéž domáhal (zbyvající část čl. I bodu 16), zde Nejvyšší správní soud s ohledem na uplatněnou argumentaci neshledal důvod návrhu vyhovět, a proto jej v této (zbyvající) části zamítl (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že argumentace stěžovatele směřovala právě toliko do stanovení „doby platnosti“ rychlého antigenního testu podle čl. I bodu 16 písm. e) za středníkem mimořádného opatření, a především pak celý bod 16 opatření upravoval i další podmínky pro vstup do některých prostor a účast na hromadných akcích,

pokračování

jež byly již výše popsány a jichž se projednáváný návrh vůbec netýkal (absolvování RT-PCR testu, prodělání laboratorně potvrzeného onemocnění či očkování). Pokud by soud za těchto okolností konstatoval nezákonnost celého bodu 16 napadeného opatření, postupoval by v rozporu s principem zdrženlivosti a sebeomezení soudní moci, z něhož judikatura zdejšího soudu v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vychází (srov. např. rozsudky ze dne 20. 12. 2017, 6 As 288/2016-146, případně ze dne 2. 2. 2011, čj. 6 Ao 6/2010-103). Důsledkem tohoto rozhodnutí soudu totiž je vyslovení nezákonnosti rozlišování doby platnosti rychlých antigenních testů podle písm. b) a písm. e) za středníkem čl. I bodu 16 mimořádného opatření, což bylo zjevně smyslem a podstatou podaného návrhu. Ostatně, bylo-li by mimořádné opatření v době rozhodnutí soudu i nadále účinné, fakticky by toto rozhodnutí soudu znamenalo odstranění navrhovatelem tvrzené diskriminace on-line testování za dozoru zdravotnického pracovníka oproti testování provedenému zdravotnickým pracovníkem, resp. navazujícím nutným důsledkem takového rozhodnutí by bylo nahrazení sporné (nezákonné) úpravy ze strany odpůrce úpravou novou.

[31] Jde-li o náhradu nákladů řízení, zde je třeba konstatovat, že navrhovatel byl v podstatě věci úspěšný. V takovém případě mu je odpůrce povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náhradu nákladů řízení před soudem.

[32] Náhrada nákladů navrhovatele za řízení před Nejvyšším správním soudem zahrnuje zaplacený soudní poplatek za návrh na zrušení opatření obecné povahy ve výši 5 000 Kč, odměnu advokáta a náhradu hotových výdajů. Odměna advokáta zahrnuje tři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání návrhu a účasti na jednání před soudem dne 6. 1. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci třikrát 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], tedy 9 300 Kč. Odměna advokáta dále zahrnuje paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy třikrát 300 Kč, a náhradu za čas promeškaný v souvislosti s cestou k jednání ve výši osmkrát 100 Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Na náhradě jízdních výdajů za cestu na jednání před soudem a zpět v celkové vzdálenosti 414 km zástupci náleží 2 841 Kč. Základní sazba dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí 1 945,80 Kč (u osobních silničních motorových vozidel 4,70 Kč za 1 km jízdy). Náhrada za pohonné hmoty činí 895,60 Kč (doložená cena za 1 litr pohonné hmoty činí 33,80 Kč; průměrná spotřeba na 100 km činí 6,4 litrů). Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů proto v souhrnu činí 13 841 Kč. Vzhledem k tomu, že navrhovatelův zástupce je plátcem DPH, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani ve výši 21 %. Odpůrce je tedy povinen navrhovateli zaplatit na náhradě nákladů řízení celkem částku výši 21 748 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

[33] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. ledna 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu